

Arrest

nr. 205 215 van 13 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 20 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 december 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 mei 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

Op 16 november 2017 weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag.

Deze weigeringsbeslissing is de thans bestreden beslissing. Zij werd, onder de vorm van een bijlage 20 en onder de titel "beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten", aan de verzoeker ter kennis gebracht op 21 november 2017 en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.05.2017 werd ingediend door:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): G.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) 1990

Geboorteplaats: Y.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan mét zijn Belgische echtgenote, de genaamde K. M. (RN: ...), in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt betrokkene volgende stukken voor:

- *Loonbrieven op naam van referentiepersoon met betrekking tot de tewerkstelling bij KRUIDVAT voor de periode van 01.02.2016 tot 31.01.2017.*
- *Bankuittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij werkloosheidsuitkering ontving van ACV voor periode de van april tot juli 2017.*
- *Verklaring op eer van ouders van referentiepersoon, die gratis kost en inwonen aanbieden aan betrokkene en referentiepersoon.*

Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de tewerkstelling via KRUIDVAT sinds 17.01.2017 werd beëindigd. Uit diezelfde gegevens blijkt tevens dat betrokkene wel nog tewerkgesteld geweest is via ASAP.BE in de periode van 25.08.2017 tot 3.09.2017. Daar werden echter geen documenten van voorgelegd, evenmin van een eventuele huidige tewerkstellingen.

Voorts legt betrokkene tevens rekeninguittreksels voor, waaruit blijkt dat referentiepersoon een werkloosheidsuitkering via het ACV ontving vanaf haar uitkeringsaanvraag op 28.04.2017 tot juli 2017 en legt zij enkele sollicitatiebewijzen voor. Uit de uittreksels blijkt betrokkene via haar uitkering een gemiddeld inkomen te verwerven van € 867,71 per maand.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient in een dergelijk geval de behoefteanalyse te worden gemaakt. Uit de aanvraag, bijlage 19ter, blijkt expliciet te zijn gevraagd naar informatie over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Echter, blijken er geen stukken voorgelegd te zijn met betrekking tot vaste of variabele kosten. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De tevens voorgelegde verklaring op eer van de ouders van referentiepersoon, doet geen afbreuk aan het voorgaande. De verklaring dat zij in het levensonderhoud van betrokkene en referentiepersoon voorzien, werd immers niet gestaafd door objectieve en verifieerbare stukken. Bovendien, is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. (...)"

2. Over de rechtspleging

De verzoeker heeft, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 40ter en 42, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van de verdediging. De verzoeker stelt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

"2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoeker onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.

Volgens verweerder is de werkloosheidsuitkering van gemiddeld 867,71 euro, welke verzoekster ontvangt, ontoereikend.

Dat verzoekster opmerkt dat uit de door haar neergelegde bankuittreksels blijkt dat verzoekster in mei 2017 1194 euro en in juni 2017 1173 euro werkloosheidsuitkering heeft ontvangen.

Dat verweerder echter heeft nagelaten rekening te houden met deze laatste ontvangen werkloosheidsuitkeringen door de referentiepersoon, waardoor er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van een manifeste beoordelingsfout.
(...)"

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"In een tweede middel stelt verzoeker een schending voor van de artikelen 40ter en 42 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het hoorrecht en van de rechten van verdediging.

Hij betoogt dat uit de neergelegde bankuittreksels blijkt dat zijn echtgenote in mei 2017 1194 euro en in juni 2017 1173 euro heeft ontvangen als werkloosheidsuitkering. Hiermee zou geen rekening zijn gehouden. De verwerende partij zou hebben nagelaten hem uit te nodigen om bijkomende bewijsstukken aangaande de inkomsten voor te leggen. De verwerende partij heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid omdat zij niet beschikte over alle relevante elementen. De verwerende partij diende een behoefteanalyse te maken. Hij zou een verklaring op eer van zijn schoonouders hebben neergelegd waarin deze uitdrukkelijk stellen dat zij kost en inwon gratis aanbieden aan hem en zijn echtgenote. Hiermee diende rekening gehouden te worden bij de behoefteanalyse.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 17 mei 2017 een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) indiende als echtgenoot van mevr. K. M., met de Belgische nationaliteit.

Verzoeker diende te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

"(...)1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.(...)"

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten overmaakte ter staving van zijn aanvraag:

- Loonbrieven op naam van de referentiepersoon van Kruidvat voor de periode van 1 februari 2016 tot 31 januari 2017;*
- Bankuittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij een werkloosheidsuitkering ontving van het ACV voor de periode april tot juli 2017;*
- Verklaring op eer van de ouders van de referentiepersoon, waarin gesteld wordt dat zij gratis kost en inwon aanbieden aan verzoeker en de referentiepersoon.*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat met alle door verzoeker overgemaakte documenten rekening werd gehouden. Er werd gemotiveerd als volgt:

"(...) Uit bijkomende gegevens van het administratief dossier blijkt echter dat de tewerkstelling via KRUIDAT sinds 17.01.2017 werd beëindigd. Uit diezelfde gegevens blijkt tevens dat betrokkene wel nog tewerkgesteld geweest is via ASAP.BE in de periode van 25.08.2017 tot 3.09.2017. Daar werden echter geen documenten van voorgelegd evenmin van een eventuele huidige tewerkstellingen.

Voorts legt betrokkene tevens rekeninguittreksels voor, waaruit blijkt dat referentiepersoon een werkloosheidsuitkering via het ACV ontving vanaf haar uitkeringsaanvraag op 28.04.2017 tot juli 2017

en legt zij enkele sollicitatiebewijzen voor. Uit de uittreksels blijkt betrokkene via haar uitkering een gemiddeld inkomen te verwerven van 967,71 per maand.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag (...)

Overeenkomstig art. 42 §1, tweede lid (...) dient in een dergelijk geval de behoefteanalyse te worden gemaakt; Uit de aanvraag bijlage 19ter blijkt expliciet te zijn gevraagd naar informatie over het bestedingspatroon van de referentiepersoon. Echter, blijken er geen stukken voorgelegd te zijn met betrekking tot vaste of variabele kosten. Bij gebrek aan voldoende informatie kan er daarom niet toe beslist worden dat de referentiepersoon, in afwijking van art. 40ter van de wet van 15.12.1980, toch over voldoende bestaansmiddelen beschikt om het verblijfsrecht te kunnen toestaan. Bijgevolg dient geconcludeerd te worden dat zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico lopen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden (...)."

Verzoeker betwist niet dat uit nazicht is gebleken dat de tewerkstelling van de referentiepersoon bij KRUIDAT sinds 17.01.2017 werd beëindigd. Hij betwist evenmin dat er geen enkele documenten werden voorgelegd aangaande de tewerkstelling bij ASAP.BE voor de periode van 25.08.2017 tot 3.09.2017.

Het komt aan verzoeker, die als aanvrager de bijlage 19ter indiende, toe om het bestuur alle nodige en relevante documenten over te maken ter staving van zijn aanvraag. Er bestaat geenszins een verplichting in hoofde van het bestuur om bijkomende stukken op te vragen. Het is immers in het belang van de aanvrager om bijkomende documenten over te maken zodra er wijzigingen optreden in de situatie van hemzelf of de referentiepersoon, te meer nu hij weet dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon zullen worden onderzocht.

Waar hij stelt dat de referentiepersoon inmiddels een nieuw arbeidscontract heeft, dient opgemerkt dat dit werd overgemaakt in het kader van een nieuwe aanvraag, waaromtrent een beslissing zal worden genomen binnen de voorziene wettelijke termijn. Verzoeker heeft geen belang bij zijn kritiek, nu hij blijkens het indienen van die nieuwe aanvraag te kennen geeft dat de situatie wel degelijk is veranderd en dat hij in het kader van de vorige aanvraag dergelijke documenten niet heeft voorgelegd.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werd er wel degelijk gemotiveerd omtrent de door verzoeker voorgelegde verklaring op eer, opgesteld door de ouders van de referentiepersoon. Hierin werd inderdaad gesteld dat verzoeker en zijn echtgenoot kosteloos bij hen mogen inwonen en dat alles voor hen wordt betaald. Uit de door hen voorgelegde documenten blijkt echter niet dat verzoeker of zijn referentiepersoon enige documenten hebben voorgelegd waaruit de werkelijke variabele of vaste kosten blijken. M.b.t. de voorgelegde verklaring op eer werd gemotiveerd dat de verklaring dat zij in het levensonderhoud voorzien, niet gestaafd werd door objectieve en verifieerbare stukken. Verzoeker betwist dit niet en toont niet aan dat dit een kennelijk onredelijke beoordeling zou zijn. De behoefteanalyse werd wel degelijk uitgevoerd en verzoeker toont niet aan welke elementen er veronachtzaamd zouden zijn.

Het tweede middel is ongegrond."

3.3. De verzoeker voert onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht. Hij maakt tevens gewag van een schending van de motiveringsplicht en een manifeste beoordelingsfout en voert een inhoudelijke betwisting omtrent de vaststelling dat er slechts werkloosheidsuitkeringen worden voorgelegd van gemiddeld 867,71 euro per maand. Uit dit betoog blijkt dan ook dat de verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat

de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In de bestreden beslissing wordt omtrent de werkloosheidsuitkeringen van verzoekers echtgenote als volgt gemotiveerd:

“Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt betrokkene volgende stukken voor:

- (...)
- *Bankuittreksels op naam van de referentiepersoon waaruit blijkt dat zij werkloosheidsuitkering ontving van ACV voor periode de van april tot juli 2017.*
- (...).
- (...)

Voorts legt betrokkene tevens rekeninguittreksels voor, waaruit blijkt dat referentiepersoon een werkloosheidsuitkering via het ACV ontving vanaf haar uitkeringsaanvraag op 28.04.2017 tot juli 2017 en legt zij enkele sollicitatiebewijzen voor. Uit de uittreksels blijkt betrokkene via haar uitkering een gemiddeld inkomen te verwerven van € 867,71 per maand.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn.

Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.”

De gemachtigde stelt aldus vast dat de verzoeker rekeninguittreksels voorlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon, vanaf haar uitkeringsaanvraag op 28 april 2017, via het ACV een werkloosheidsuitkering ontving waar zij een gemiddeld inkomen mee blijkt te verwerven van 867,71 euro per maand.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker ter ondersteuning van zijn aanvraag een document van 11 juli 2017 voorlegde betreffende de verrichtingen op de zichtrekening van de referentiepersoon. In dit overzicht van verrichtingen worden sinds de uitkeringsaanvraag van 28 april 2017 drie overschrijvingen vermeld die afkomstig zijn van het ACV:

- overschrijving van 4 juli 2017 ten belope van 1.173,12 euro met als mededeling 06/17;
- overschrijving van 6 juni 2017 ten belope van 1.194,48 euro met als mededeling 05/17;
- overschrijving van 17 mei 2017 ten belope van 217,68 euro met als mededeling 04/17.

Uit de voorgelegde rekeninguittreksels blijkt dus dat de verzoekers partner, zoals de verzoeker pertinent stelt, voor de maand juni 2017 een werkloosheidsuitkering ontving van 1.173,12 euro en voor de maand mei 2017 een werkloosheidsuitkering van 1.194,48 euro. De Raad is van oordeel dat de verzoeker terecht naar de twee werkloosheidsuitkeringen voor mei en juni 2017 verwijst. Blijkens de motieven van de bestreden beslissing neemt de gemachtigde immers enkel de werkloosheidsuitkeringen in aanmerking die de referentiepersoon ontving vanaf de datum van haar uitkeringsaanvraag, dit is 28 april 2017. De geldsom die op 17 mei 2017 werd gestort voor april 2017 slaat logischerwijze dus enkel op de periode van drie dagen vanaf 28 april 2017 tot en met 30 april 2017. Het inkomen voor deze drie laatste dagen van april 2017 kan dan ook niet redelijkerwijze als maandinkomen (uit de werkloosheidsuitkering) in rekening worden genomen, op dezelfde wijze als de uitkeringen die de referentiepersoon ontving voor de volledige maanden mei en juni 2017. Een werkloosheidsuitkering voor een periode van drie dagen is immers niet gelijk te stellen met een werkloosheidsuitkering voor een volledige maand. Voor een correcte berekening van het gemiddelde maandinkomen uit de werkloosheidsuitkering, kan de overschrijving van 17 mei 2017 dan ook niet redelijkerwijze in rekening worden genomen.

Uit het door de gemachtigde bekomen gemiddelde maandinkomen uit uitkeringen van 867,71 euro blijkt niettemin dat de gemachtigde de overschrijving van 217,68 euro voor de drie laatste dagen in april 2017 in aanmerking heeft genomen als betrof het een werkloosheidsuitkering voor dertig werkloosheidsdagen. Door de drie hoger genoemde overschrijvingen, zoals vermeld in de door de verzoeker voorgelegde rekeninguittreksels, louter op te tellen en te delen door drie, verkreeg de gemachtigde immers het bedrag van 867,71 euro. Dit bedrag kan echter niet als een gemiddeld maandinkomen uit werkloosheidsuitkeringen worden beschouwd. Voor een correcte en redelijke berekening van de gemiddelde maandelijkse werkloosheidsuitkering kunnen immers enkel de uitkeringen voor een volledige maand in rekening worden genomen en niet de uitkering die werd uitbetaald voor een beperkte referentieperiode van drie werkloosheidsdagen.

Geheel ten overvloede merkt de Raad nog op dat de gemachtigde, indien hij toch rekening wilde houden met de werkloosheidsuitkering van 217,68 euro voor 28 tot en met 30 april 2017, het gemiddelde maandinkomen als volgt diende te berekenen: 217,68 euro voor drie dagen in april 2017 + 1.194,48 euro voor eenendertig dagen in mei 2017 + 1.173,12 euro voor dertig dagen in juni 2017, gedeeld door 64 (som van de dagen in de referentieperiode van 28 april 2017 tot 30 juni 2017), vermenigvuldigd met 30,5 (gemiddeld aantal dagen in de maanden april tot en met juni 2017).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht zijn geschonden.

Het verweer in de nota met opmerkingen, waarin overigens niet concreet wordt ingegaan op de hoger besproken grief, doet hieraan geen afbreuk.

Het tweede middel is, in de aangeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de thans bestreden beslissing. Een verder onderzoek van de overige grieven en middelen dringt zich niet op.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 november 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE

